

sygn. akt I C 248/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekret. sądowy Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko K. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 złotych (dwa tysiące czterysta siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 248/17

UZASADNIENIE

W pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 19 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko pozwanemu K. W., powód (...) Wierzytelności Detaliczne Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie kwoty 27.962,89 złotych z odsetkami od dnia 20 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu.

/pozew k. 2-7/

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu, z uwagi na fakt, że powód dochodzi roszczenia, które stało się wymagalne wcześniej niż 3 lata przed wniesieniem pozwu.

/postanowienie k. 7 odw/

Po uzupełnieniu braków formalnych pozwu strona powodowa podała, że pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda w dniu 29.12.2008 roku umowę o kredyt na zakup pojazdu przez przedsiębiorcę. Strona pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania, a wierzytelność sprzedana została powodowi.

/pozew k. 11-20/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2015 roku Sąd nadał orzeczeniu klauzulę wykonalności.

/nakaz k. 103, postanowienie k. 114/

W dniu 27 marca 2017 roku pozwany, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu powołano zarzuty: przedawnienia, braku legitymacji czynnej powoda i nieudowodnienia roszczenia.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa w całości.

Podniesiono, że nakaz zapłaty nigdy nie został skutecznie doręczony pozwanemu, ponieważ został skierowany na adres pod którym nie zamieszkuje on od wielu lat. Na dzień doręczenia nakazu zapłaty pozwany nie mieszkał pod adresem wskazanym w pozwie od 4 lat.

W treści uzasadnienia podniesiono, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu co do należności głównej i odsetek. Powód wywodzi bowiem swoje roszczenie z umowy z dnia 29 grudnia 2008 roku, ale jednocześnie nie wskazuje daty wymagalności roszczenia. Brak też przesłanek, aby uznać że przedawnienie uległo przerwaniu, a nawet gdyby było prowadzone przez poprzednika prawnego powoda jakiegokolwiek postępowanie mające na celu przymusowe odzyskanie wierzytelności, to to powód nie mógłby korzystać z dobrodziejstwa przerwy biegu przedawnienia spowodowanego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wyposażonego w klauzulę wykonalności.

/sprzeciw k. 119 – 128/

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2017 roku Sąd stwierdził utratę mocy przez nakaz zapłaty i uchylił postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności. Sprzeciw został przyjęty jako wniesiony w terminie.

/postanowienie k. 140/

W piśmie z dnia 11 maja 2017 roku strona pozwana podtrzymywała zarzut nieudowodnienia wysokości żądania. Nadto podniosła, że w okolicznościach przedmiotowego przypadku zabezpieczenie kredytu stanowiło przewłaszczenie pojazdu na zabezpieczenie i cesja praw z umowy AC. W niniejszej sprawie doszło do realizacji zabezpieczenia i bank był uprawniony do zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia poprzez jego sprzedaż lub wydzierżawienie. Powód nie przedstawił żadnych informacji na ten temat i wysokość roszczeń nie może być zweryfikowana.

/pismo k. 143 – 154/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 29 grudnia 2008 roku pozwany prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) zawarł z bankiem (...) S.A. w G. umowę kredytu na zakup samochodu marki F. (...), którego cena nabycia wynosiła 60.000 złotych. Wpłata własna kredytobiorcy wyniosła 25.000 złotych.

Łączna wysokość udzielonego kredytu wyniosła 41,501,44 złotych (par 1).

Pozwany kupił samochód, na który uzyskał kredyt za kwotę 60.000 złotych.

Oprocentowanie kredytu było określone według zmiennej stopy procentowej i w dniu zawarcia umowy wynosiło 20,09 % w skali roku (par 2).

W załączniku nr 1 do umowy określono wysokość i terminy spłaty rat kredytu.

Od niespłaconej kwoty kredytu – zadłużenia przeterminowanego Bank naliczał odsetki karne według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 26,00 % w skali roku (par.4).

Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu jeśli Kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim pisemnym wezwaniu Kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania lub w przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorcę innych warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty p[rzez Kredytobiorcę zdolności kredytowej. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością 7 dni. Bank zawiadamiał kredytobiorcę o wypowiedzeniu listem poleconym(par. 6)

/umowa k. 30-33, wniosek o kredyt k. 34, kalendarz spłat k. 170-171, faktura k. 174/

W dniu 29 grudnia 2008 roku pozwany zawarł z bankiem – w celu zabezpieczenia wierzytelności Banku z tytułu kredytu w wysokości 41.501,44 złotych – umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie, na podstawie której pozwany przeniósł na Bank udział w 49/100 w prawie własności pojazdu.

/umowa k. 172-173/

Bank (...) S.A. jest następcą prawnym Banku (...) S.A.

/KRS k.24 akt II 1 Co 4858/11/

Pismem z dnia 2 sierpnia 2010 roku Bank wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 3.969,79 złotych przed wypowiedzeniem umowy kredytowej.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2010 roku skierowanym do pozwanego jako do osoby fizycznej i przedsiębiorcy, Bank wypowiedział umowę kredytu. Termin wypowiedzenia upływał z dniem 10 października 2010 roku, a zadłużenie wyliczone na ten dzień miało wynosić 34.834,38 złotych.

/pisma k 175-177/

Postanowieniem z dnia 20 maja 2011 roku nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 9 maja 2011 roku wystawionemu przez (...) S.A. z siedziba w K. przeciwko K. W..

/bankowy tytuł egzekucyjny k. 5, postanowienie k. 26 – akta II 1 Co 4858/11/

Z wniosku wierzyciela Banku (...) S.A jako wierzyciela z dnia 13 czerwca 2011 roku prowadzone było przeciwko pozwanemu jako dłużnikowi postępowanie egzekucyjne, ostatecznie umorzone postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012 roku z powodu bezskuteczności egzekucji.

/wniosek k. 1, postanowienie k. 21 akt Km 4712/11/

Umową z dnia 23.12.2013 roku zawarta pomiędzy Bankiem (...) S.A. w G., a powodem zawarta została umowa cesji wierzytelności niespornych i wymagalnych przysługujących Bankowi. Na podstawie tej umowy Bank przeniósł na powoda wierzytelności określone w załączniku do Umowy pod warunkiem zapłaty ceny.

Pod pozycją 1922 wymieniono wierzytelność względem firmą (...) w łącznej kwocie 27022,78 złotych.

/umowa z załącznikami k. 35-54, /

W dniu 2 stycznia 2014 roku Bank złożył pisemne oświadczenie, że cena określona w umowie cesji została zapłacona przez powoda w dniu 24 grudnia 2013 roku.

/oświadczenie k. 72 wraz z pełnomocnictwem k. 73/

Pismami z dnia 27 stycznia 2014 roku powód poinformował pozwanego o tym, że nabył od banku (...) S.A. wierzytelność względem pozwanego, która na dzień 27 stycznia 2014 łącznie wynosiła 27.241,71 złotych i wezwał do spłaty zadłużenia w terminie 7 dni.

Na kwotę zadłużenia składały się: 18.079 złotych tytułem kapitału, 8.943,78 złotych tytułem odsetek karnych i 218,93 złotych tytułem odsetek ustawowych.

/pismo k. 25 – 26 z dowodem nadania k 27-29/

Podstawę ustaleń faktycznych w sprawie stanowiły dokumenty zgromadzone w aktach sprawy. Jediną okolicznością sporna była wysokość dochodzonego roszczenia. Ze względu jednak na podniesiony zarzut przedawnienia, okoliczność wysokości roszczenia okazała się mieć drugorzędne znaczenie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 KPC bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r. Nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r. Nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r. Nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 KPC) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 KPC albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawnie skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r. Nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r. Nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 KC). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854) uchylił art. 96 - 98 Prawa Bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art.

192 pkt 3 KPC, a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 KPC, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 KPC następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności (tak: Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 czerwca 2016 r. III CZP 29/16 , opubl. Legalis). W ocenie Sadu do biegu przedawnienia nie doszło także, ze skutkiem dla powoda, wskutek wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, bo nadana została na rzecz Banku.

A zatem w realiach niniejszej sprawy wniosek o wszczęcie egzekucji wystosowany przez Bank ani nadanie klauzuli wykonalności nadane na rzecz bankowego tytułu egzekucyjnego nie mają skutku przerwy przedawnienia dla powoda. Podstawą roszczeń powoda jest umowa zawarta między pozwanym, a Bankiem, która wypowiedziana została ze skutkiem na dzień 10 października 2010 roku. Od 11 października 2010 roku rozpoczął bieg termin przedawnienia liczący 3 lata. Wytaczając powództwo w dniu 19 maja 2014 roku powód objął nim roszczenie przedawnione.

Nawet gdyby okazało się , że zarzut przedawnienia nie był zasadny, to w ocenie Sądu powództwo nie zostało wykazane co do wysokości. Strona pozwana kwestionowała wysokość dochodzonej kwoty i podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia, a także powołała się na okoliczności związane z przewłaszczeniem na zabezpieczenie. Strona powodowa, mimo podniesionych zarzutów pozostała bierna, a zdaniem Sądu , to ją obciąża obowiązek udowodnienia faktów z których wywodzi skutki prawne wynikający z treści art. 6 kc i 232 kpc.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.